

Mi-e dor de pana lor

Stefan Doroftei Doimaneanu

Mi-e dor de pana lor

În zilele cu neguri, nostalgicul m-apasă,
Privesc adânc în mine și nu e de ajuns,
Mi-e dor de corifeii versului romantic,
Dar și de cei ce eul mi-au străpuns.

Alecsandri mi-a dat parfum de flori,
Metafore, imagini și cântece din rai,
Pasteluri, doine, Toma Alimoș,
Chirițe și un Căpitan de plai.

„Flămând și gol, fără adăpost”
Coșbuc m-a ținut de glie,
M-a învățat cum să-mi iubesc pământul
Pe care-l moștenim de-o veșnicie.

Baudelaire mi-a arătat morbidul
Ce doarme-n fiecare dintre noi,
Pe „Lethe” mi-a lăsat-o ca o pildă
De dragoste-nghețată într-un sloi.

Bacovia, cu-„amor de plumb”,
Singur prin ploaie meditând,
Pe scânduri ude așteptând
Decembre-le din când în când,

Tot auzind materia plângând,
Iar plumburiul țâșnind din pământ,
Mi-a explicat că până și tristețea
Are reverberații în cuvânt.

Esenin, acel „crâng păraginit de loc”
Ce la femei și vodcă da năvală,
Cu stihu-i plin de sănii și zăpadă
Mi-a poleit destinul cu sfială.

Cu Eminescu m-am născut în suflet,
„Glossa” m-a strecurat printre ciulini,
Scrisorile mi-au modelat filozofia,
Călin și codrul lui m-au scuturat de spini,

Iar cu „Luceafărul” am străbătut neantul,

La stele am ajuns pân' să răsară ,
La malul mării îl aștept continuu
Să ne-ngropăm în valuri într-o doară.

Nichita mi-e profesor la română,
Prin el cuvântul are noi valențe,
Cel trist devine dintr-o dată bucurie,
Cel vesel mă reintroduce în tristețe ,

Și-apoi mă retrimite-n depărtări
Spre zări nedefinite și nescrise,
Mă poartă-n infinit pe tainice cărări
În rânduri ce irup din manuscrise.

Mi-e dor de toți, de Blaga, Minulescu,
De pana lor din care versuri curg,
Mi-e dor de-aceste suflete nestinse,
De gândul lor cu har de demiurg.